

Arrest

nr. 218 728 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U werd op 26 juli 1977 geboren in Pita (Guinee) maar groeide op in de hoofdstad Conakry (Guinee) met uw vader, zijn twee echtgenotes, uw vier broers en uw zus. U werkte er eerst een tijd als kleermaker en later als verkoper op de markt. U behoort tot de etnie Peul en hebt de Guineese nationaliteit.

Op 26 november 2012 diende u een eerste verzoek tot internationale bescherming in in België.

U verklaarde twee zonen van twee verschillende vrouwen te hebben maar geen contact meer te hebben met hen, noch met uw kinderen. U zou het land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met een militair wiens vrouw en kind u zou hebben aangereden en die u als gevolg hiervan naar het leven stond.

Op 27 juni 2014 werd u door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen. Deze beoordeling en beslissing werden op 23 januari 2015 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U ging niet verder in beroep.

Op 20 december 2017 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in in België, vergezeld van uw dochter Aicha, geboren op 12 mei 2013 in Conakry (Guinee). U had in het verleden de Belgische asielinstanties op geen enkel moment geïnformeerd over het bestaan van dit kind en legde weinig samenhangende verklaringen af over haar identiteit en reisweg. Bovendien had u het kind nooit eerder gezien, tot zij op 18 december 2017 alleen – weliswaar met de hulp van een smokkelaar – van Conakry naar België zou zijn gereisd. Op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken werd DNA test uitgevoerd waarmee op 2 februari 2018 met 99,95% zekerheid werd aangetoond dat u de biologische vader van het kind bent.

U houdt vast aan het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek uiteenzette en stelt dat u bij terugkeer naar Guinee gedood zult worden door de militair met wie u persoonlijke problemen kende. Bovendien vreest u dat uw dochter er besneden zou worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u drie documenten van GAMS; een medisch attest dat aantoont dat uw dochter niet besneden is; het resultaat van de DNA-test en een kopie van de geboorteakte van uw dochter neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd Aicha D. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Zowel tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ als bij het CGVS vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor Aicha D. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

U houdt vast aan het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek uiteenzette en stelt dat u bij terugkeer naar Guinee gedood zult worden door de militair met wie u persoonlijke problemen kende. Bovendien haalt u het risico op vrouwelijke genitale verminking voor uw dochter bij terugkeer naar Guinee aan.

Waar u blijft vasthouden aan de motieven die u in uw eerste verzoek heeft aangebracht, met name de problemen met de militair, dient te worden opgemerkt dat er u op 27 juni 2014 door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

werd betekend, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen. Deze beoordeling werd op 23 januari 2015 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U ging niet verder in beroep. Bijgevolg staat deze beoordeling vast, behoudens nieuwe elementen. U legde naar aanleiding van onderhavig verzoek echter geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en bracht evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hebben op uw eerste verzoek.

Waar u wijst op het risico op vrouwelijke genitale verminking voor uw dochter bij terugkeer naar Guinee, dient te worden opgemerkt dat u hier geen persoonlijke vrees in uwen hoofde aan koppelt. U haalde dit op geen enkel moment in uw procedure aan, noch bij de DVZ, noch bij het CGVS.

In verband met uw minderjarige dochter Aicha D., geboren op 12 mei 2013 in Conakry (Guinee), hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Guinee aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

“§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

“§3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.”

“§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

“§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.”

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

“Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter Aicha D. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

De documenten die u neerlegt kunnen de voorgaande vaststellingen niet ontkrachten.

Het resultaat van de DNA test en de geboorteakte van Aicha D. tonen louter haar identiteit en jullie verwantschap aan, hetgeen hier niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De documenten van GAMS en het medische attest zijn een aanwijzing voor het feit dat uw dochter geen vrouwelijke genitale verminking onderging en dat u dit ook niet wil. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat mijnheer I. D. de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1, (A) § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 van de Vreemdelingenwet; en artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM").

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet; en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofde de bestreden beslissing te vernietigen. Hij poogt vervolgens de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker verwijst naar de bedreigingen heeft ontvangen in zijn land van herkomst omwille van problemen met een militair en stelt dat dit een vrees is omwille van het "politiek" motief in de brede zin. Hij vreest bedreigingen omwille van zijn verzet tegen de besnijdenis van zijn dochter, die de vluchtelingenstatus in België kreeg. De vrees van verzoeker is naar analogie gegrond op het motief van het behoren tot een "bepaalde sociale groep".

Hij haalt ook aan dat hij eveneens de criteria voor subsidiaire bescherming vervult.

Over zijn vrees voor de militair werd hij op geen enkele wijze ondervraagd tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker erkent dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om van het beginsel van gezinseenheid te profiteren, maar benadrukt dat eveneens zijn verzet tegen de besnijdenis van zijn dochter en de hieruit volgende risico's onderzocht moesten worden. Hier werden echter geen vragen over gesteld door het CGVS.

Beoordeling

2.2.1. Gelet op de onderlinge samenhang en verwevenheid worden de aangevoerde middelen samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, blijkt dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b, van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, "*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*", 2009, <http://curia.europa.eu>). Verweerder wijst er verder terecht op dat de schending van artikelen 2 en 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

2.2.4. Waar verzoeker stelt dat hem geen enkele vraag werd gesteld over zijn aangehaalde vrees voor de militair, benadrukt verweerder terecht in de nota dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker hierover geen nieuwe inhoudelijke verklaringen aflegde maar slechts vasthield aan zijn eerdere relaas, dat door het CGVS ongeloofwaardig werd geacht en door de RvV werd bevestigd: "*Waar u blijft vasthouden aan de motieven die u in uw eerste verzoek heeft aangebracht, met name de problemen met de militair, dient te worden opgemerkt dat er u op 27 juni 2014 door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd betekend, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen. Deze beoordeling werd op 23 januari 2015 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U ging niet verder in beroep. Bijgevolg staat deze beoordeling vast, behoudens nieuwe elementen. U legde naar aanleiding van onderhavig verzoek echter geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en bracht evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hebben op uw eerste verzoek.*"

Inzake de aangevoerde problemen van verzoeker met een militair blijkt inderdaad dat de Raad ingevolge verzoekers eerste verzoek tot internationale bescherming oordeelde als volgt (RvV, nr. 136 966 van 23 januari 2015): "*Indien het gegeven dat de twee aangereden mensen beweerdelijk familie zijn van een militair, mogelijks een overweging kan zijn, dan dient tevens vastgesteld te worden dat verzoeker verklaart een auto-ongeval te hebben veroorzaakt met de dood tot gevolg hetgeen van gemeenschappelijke, en desgevallend strafrechtelijke aard is. Nergens kan concreet en onderbouwd uit blijken dat verzoeker door de Guineese overheid zou gezocht worden omwille van het feit dat de slachtoffers familieleden zouden zijn van een militair, noch dat hij dientengevolge geen recht zou hebben op een eerlijk proces. Verzoeker heeft een vluchtmisdrijf begaan en heeft zelf nagelaten zijn verdediging te organiseren. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan aldus blijken dat verzoeker vreest in Guinee te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet*

van 26 juni 195, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Deze vaststelling volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.”

Verzoeker kan zijn onderhavig beroep niet aanwenden om, zonder een concreet element bij te brengen, alsnog een heroverweging te verkrijgen van een arrest dat definitief vaststaat in de rechtsorde.

Voor zover verzoeker zich beroept op problemen met een militair wiens vrouw en kind hij heeft aangereden, is het middel ongegrond.

2.2.5. Inzake verzoeker verwijzing naar de bedreiging omwille van zijn verzet tegen de besnijdenis van zijn dochter, sluit de Raad zich aan bij verweerder waar deze in de nota terecht stelt: *“Wat verzoekers bemerkings over het gebrek aan onderzoek naar de risico’s in zijn hoofde omwille van zijn verzet tegen de besnijdenis van zijn dochter en zijn betrokkenheid bij haar vlucht betreft, heeft verzoeker op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud een persoonlijke vrees in zijn eigen hoofde omwille van het risico op besnijdenis voor zijn dochter aangehaald, noch toen hij spontaan zijn asielmotieven uiteenzette (notities persoonlijk onderhoud, p. 2), noch toen hem tweemaal gevraagd werd of hij nog iets toe te voegen had aan zijn verklaringen (NPO, p. 12). Hij verwees telkens slechts naar het risico voor zijn dochter om besneden te worden, maar haalde hierbij geen eigen vrees aan. Ook verzoekers raadsman haalt niet aan dat verzoeker een eigen vrees heeft omwille van de mogelijke besnijdenis van zijn dochter, maar benadrukt in tegendeel dat “vooral voor Aisha”, de vrees bij terugkeer reëel is en zij haar vader nodig heeft en niet op bescherming kan rekenen. Ook in zijn verklaringen afgelegd op Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker nergens aan dat hij zelf een vrees putte uit het risico op besnijdenis van zijn dochter (vraag 15, 18 van de vragenlijst), hoewel hem expliciet gevraagd werd “Waarom vraagt u opnieuw asiel aan?” en “Wat vreest u bij terugkeer naar uw land van herkomst?”. Dat verzoeker nu dan op uiterst summiere wijze uiteenzet dat hij het risico loopt vervolgd te worden omwille van zijn verzet bij terugkeer naar Guinee is dan ook zowel laattijdig als een loutere blote bewering, die hij op geen enkele wijze staft noch waarover hij duidelijk concretiseert wie hij dan precies vreest of op welke wijze hij enig risico zou lopen voor vervolging. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het CGVS in deze haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden, nu het aan verzoeker is om alle relevante elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten.”*

Verzoeker brengt daarenboven geen begin van bewijs bij dat hij een vrees voor vervolging zou hebben omwille van de vluchtelingenstatus van zijn dochter.

Voor zover verzoeker zich beroept op een vrees voor vervolging omwille van de vluchtelingenstatus, is het middel ongegrond.

2.2.6. Verzoeker brengt geen element bij teneinde zijn verweer te staven waar hij stelt dat verweerder niet met de vereiste objectiviteit zijn verklaringen heeft behandeld.

2.2.7. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoeker voert geen argument aan inzake de subsidiaire bescherming. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS